

DESTRIO

per Màrius Serra Pere Mas Gemma Ruiz

Que comenci el festival!

Som en plena efervescència festivalera i em pregunto si està valent la pena afluixar la mosca per anar a veure segons quins concerts. Malgrat les conspiracions d'en Francesc Mauri i en Tomàs Molina per impedir les activitats a l'aire lliure, el negoci dels festivals d'estiu rutlla prou bé. I això que els homes del temps tenen uns aliats poderosos: el Niño i el Nao (North Atlantic Oscillation). No són uns nous grups *indies*, són dos rars fenòmens meteorològics que fa dies que ens toquen allò que no sona.

Em truquen l'Altiramas i en Bacardí, companys incansables de festivals, per preguntar-me a quins anirem aquest any. Estic confús, els responc. I, en conseqüència, els demano uns dies per acabar-ho de pensar. Se suposa que ja hem deixat enrere dos dels grans encontres: el Primavera Sound i el Sònar. I se n'acosta un altre de potent: el Festival de Benicàssim, controlat des de fa uns anys per la Pèrfida Albion, que sembla que busqui convertir-lo en una extensió del turisme de borratxera, amb excusa musical. La cosa aquesta de l'internet i la simpàtica tendència peninsular a fer el pirata han convertit les actuacions en directe en general i els festivals en particular en una manera de fer quadrar els números. Així s'entén la proliferació dels últims anys. Qui no munta un festival no és ningú. Però també més d'un s'hi ha enganxat els dits. I a quin preu tot plegat? Potser sona a discurs victimista d'aquest l'opinador-barretinaire-que-escriu-a-l'ENDERROCK, però la presència catalana als grans festivals és residual o simbòlica. Els catalans Love of Lesbian a Benicàssim compten? Fa uns anys, al Primavera van tenir l'encert de portar en Lluís Llach, que encara deu preguntar-se què hi feia allà rodejat de personatges altament sospitosos. Quin és el festival ideal per a aquest estiu, doncs? Les *pijeries* de Cap Roig, Porta Ferrada i companyia ja queden descartades. Pagar 200 euros per veure en Julio Iglesias, en Charles Aznavour, la Rosana o la Sinéad O'Connor no em sembla

la millor idea. Tot i que, sorprenentment, algú ha colat els Macaco al Cap Roig. Serà interessant sentir el dringar dels collarets de les senyores—sens dubte subscriptores de *La Vanguardia*—fugint alterades del concert antiglobi... Ben diferent és el cas dels petits festivals. Potser val la pena fer cap al Faraday de Vilanova i la Geltrú. En aquesta edició amb el de Cal Eri! [sic] com un dels elements catalans camuflat dins el cartell.

Però finalment qui s'emporta l'atenció d'aquest 'destriaire' és el popArb, la formigueta dels festivals fets a Catalunya. En pocs anys han aconseguit que els *indies* catalans puguin viure no només en anglès i espanyol. Els Amics de les Arts, Roger Mas, Sanjosex, Mishima i una pila de gent més fan que valgui la pena passar per Arbúcies. Tots podrien haver format part del festival Sant Jordi al Sant Jordi. I a més, la cosa lingüística, amb el permís dels nois aquests del Consti, queda molt ben coberta al popArb. És veritat que també se n'ocupen bé a l'Acampada Jove, tot i que no té gaire mèrit sabent qui organitza el sarau republicà. Parlant de saraus, algú sap què se n'ha fet del Senglar Rock? L'hem de donar per traspasat del tot? Recomanació final: que cap organitzador no oblidí quins elements ha de tenir un festival perquè funcioni. Coherència musical. Escalarre va donar moltes lliçons de com no s'ha de fer un cartell. Amb el talonari no n'hi ha prou, i ara només trenquen aquesta norma els *freaks* del Rock in Río. En un bon festival també hi cal un cert ordre i confort—horaris que es compleixin una mica, cues de menys de 45 minuts, vàters que no recordin l'edat mitjana, entrepans que no facin saltar els empastaments—, alcohol i beguda en dosis generoses, efectes especials a l'abast—jo he arribat a veure un minorista de la qüestió acreditat com a músic a un *backstage* d'un festival—i una tensió sexual no resolta generalitzada. Això, però, ja no és mèrit dels organitzadors...